

MAHAMED HANOUSSI

ERIQ EBOUANEY **UNE SAISON EN FRANCE** SANDRINE BONNAIRE

UN FILM DE MAHAMAT-SALEH HAROUN

Small text at the bottom of the poster, including production credits and logos.

FILMMAGIE
onafhankelijk, kritisch filmtijdschrift

Inhoud

Generiek	3
Bekroningen	4
Regisseur	5
Inhoud	7
Vluchtelingenproblematiek	7
Verlies van de menselijke waardigheid	8
Sobere film	8
Film met een boodschap	9
Persspiegel	10

Generiek

Regie: Mahamat-Saleh Haroun

Scenario: Mahamat-Saleh Haroun

Fotografie: Mathieu Giombini

Montage: Jean-François Elie

Muziek: Wasis Diop

Vertolking: Eriq Ebouaney (Abbas Mahadjir), Sandrine Bonnaire (Carole Blaszak), Aalayna Lys (Asma Mahadjir), Ibrahim Burama Darboe (Yacine Mahadjir), Bibi Tanga (Etienne Bamingui), e.a.

Duur: 100 minuten

Frankrijk - 2017

Bekroningen

[Lees meer](#)

Regisseur

Mahamat-Saleh Haroun werd in 1960 in Abéché, Tsjaad, geboren. Hij was al acht wanneer hij voor het eerst een film te zien kreeg. Tijdens de burgeroorlog raakt hij op 12 februari 1979 gewond wanneer hij op het verkeerde moment op de verkeerde plaats is en een kogel in zijn linkerbeen krijgt. Zijn vader brengt hem over de grens naar Kameroen en uiteindelijk komt Haroun in 1982 in Frankrijk terecht. Hij studeerde film in Parijs aan het Conservatoire Libre du Cinéma, en later journalistiek in Bordeaux. Pas nadat hij vele jaren als journalist bij de regionale pers en een lokale radio werkte, keerde hij naar zijn eerste passie, de film, terug.

In 1994 draaide hij zijn eerste kortfilm *Maral Tanié (De tweede vrouw)* waarin hij de gearrangeerde huwelijken aanklaagt. Andere kortfilms volgden: *Bord d'Africa* (documentaire, 1995); *Goï-Goï (De dwerg)*, 1995); *Sotigui Koyate, a modern griot* (96); *Un thé aux Sahel* (1998); *B400* (97). Vijf jaar na zijn eerste kortfilm draaide hij zijn eerste langspeler *Bye bye Africa* ((1999) waarmee hij twee prijzen won op het festival van Venetië, waaronder de prijs voor de het Beste Eerste Werk. Hierin heeft hij het onder de vorm van een kroniek tussen fictie en documentaire over het verdwijnen van de cinema in Tsjaad.

In 2002 maakte hij *Abouna (Our Father)*. De film werd gedraaid in Tsjaad en vertelt het verhaal van twee jongens die op zoek zijn naar hun vader. De film werd vertoond op de Quinzaine des réalisateurs in Cannes.

In 2006 werd *Daratt (Dry season)* in Venetië bekroond met de Speciale Prijs van de Jury en wijdde het MoMa (Museum of Modern Art, New York) een retrospectieve aan zijn werk.

In 2010 kreeg zijn vierde film, *Un homme qui crie*, de Prijs van de Jury in Cannes, en in datzelfde jaar kreeg hij ook de prestigieuze Robert Bresson Prijs op het Festival van Venetië en de Humanitas Prijs op de 34ste Mostra in São Paulo, Brazilië. In *Un homme qui crie* komen opnieuw de belangrijkste thema's uit zijn werk naar voren, namelijk het trauma van hen die in een oorlog betrokken raken en dat van ontbrekende ouders.

Ook zijn volgende film, *Grigris* (2013), een hymne aan de jeugd, kwam in competitie in Cannes. In 2013 kreeg hij ook de UNESCO Fellini Medaille.

In 2016 stelde hij zijn documentaire *Hissein Habre, a Chadian tragedy* voor tijdens een speciale voorstelling op het Festival van Cannes. Zijn voorlopig jongste film, en meteen de eerste film die hij in Frankrijk draaide, is *Une saison en France* (2017).

Tussen zijn langspeelfilms door draaide hij ook nog een aantal korte films, namelijk: *Letter from New York City* (2000); *Scénarios d'Afrique: L'arbre et le vent* (2004); *Scenarios from Africa: African Solidarity* (2004); *Kalala* (2005, documentaire) en *Expectations* (2008).

Hoewel er in Tsjaad een gebrek is aan infrastructuur, mensen met een filmtechnische opleiding en middelen, werkt hij toch voornamelijk in dat land. Haroun gelooft dat, tenzij mensen in Afrika hun eigen beeld op het scherm zien in plaats van Europeanen of Amerikanen, er sprake is van 'een kolonisatie door beelden'.

Haroun, die gezien wordt als een van de belangrijkste Afrikaanse regisseurs, blinkt uit in het ontwikkelen van verhalen die vertrekken uit herkenbare situaties, vaak het verlies van een ouder, en wijdt dan uit om allegorische en politieke reflecties te maken over de Tsjaadse samenleving.

Haroun ging ondertussen ook als romanschrijver aan het werk en in maart 2017 verscheen zijn eerste roman *Djibril ou les ombres portées*.

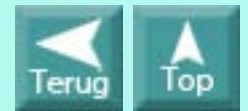
In 2017 werd Haroun minister van cultuur in Tsjaad. Hij bleef dit slechts één jaar en diende op 6 februari 2018 zijn ontslag in na een geschil met de regeringsleiders omdat hij, op basis van morele gronden geen lijst met namen van stakende ambtenaren op zijn ministerie wou overhandigen. Tijdens het jaar dat hij minister was breidde hij o.a. de nationale bibliotheek uit met 3000 boeken en creëerde hij een literatuurprijs.

Inhoud

Abbas, is met zijn familie het geweld in de Centraal-Afrikaanse Republiek ontvlucht om in Frankrijk een nieuw bestaan op te bouwen. In zijn thuisland had hij een gerespecteerde baan als docent Frans. Tijdens de vlucht verloor Abbas zijn vrouw, en nu doet hij er alles aan om voor zijn gezin te zorgen. Dat lukt echter moeizaam met slecht betaalde baantjes en zonder vaste woonplek. Steeds komt het gezin weer op straat te staan. Abbas krijgt een relatie met een Franse vrouw die hem en zijn kinderen onderdak aanbiedt. Zijn ze nu eindelijk veilig?

Vluchtelingenproblematiek

- Uit die enorme veerkracht van het hoofdpersonage spreekt de wens van de makers om een film te maken die de vluchtelingenproblematiek in Frankrijk serieus neemt. En dat is gelukt. In *Une Saison en France* zie je hoe een hardwerkende, integere man langzaam door de omstandigheden wordt beroofd van zijn menselijke waardigheid. De makers verdienen een pluim, want zij laten zich niet verleiden tot melodramatische taferelen die de ernst van het onderwerp ondermijnen. Scènes voelen juist opvallend vaak heel natuurgetrouw aan, wat ongetwijfeld te maken heeft met het feit dat de acteurs zo nu en dan de ruimte kregen om te improviseren. (Frank Stol in Filmtotaal van 04/04/18)

- Haroun: *“Je hebt bij films over vluchtelingen twee keuzes: je kunt uitzoomen op hun massaliteit, of inzoomen op hun individualiteit. Ai Wei Wei heeft in zijn documentaire ‘Human Flow’ het eerste gedaan. Maar zodra je vluchtelingen als een stroom opvoert, maak je ze anoniem en gezichtsloos. Zo schep je uiteindelijk afstand. Ook als je de beste bedoelingen hebt. Daarom heb ik ervoor gekozen om iets van hun persoonlijke leven te laten zien. Een vader die eten kookt voor zijn kinderen, liedjes zingt voor het slapen...”* (Mahamat-Saleh Haroun in een interview in defilmkrant.nl)

Verlies van de menselijke waardigheid

- *Une saison en France* is een zorgvuldige studie naar de grenzen van menselijke waardigheid. Abbas, ooit een gerespecteerd leraar Frans, neemt in Parijs genoeg met slecht betaalde, tijdelijke baantjes. Het statusverlies kan hij dragen, maar hoeveel onzekerheid kan hij aan? (Pauline Kleijer in De Volkskrant van 14/04/18)

Sobere film

- In sobere scènes, die in alle stilte onder je vel kruipen, toont regisseur Mahamat-Saleh Haroun (*Un homme qui crie*) hoe de kille houding van de Franse overheid bij Abbas en zijn broer Etienne stilaan omslaat in zelfhaat. (Lieven Trio in De Morgen van 30/04/18)

- Harouns benadering is te voorzichtig, te integer haast, om de kijker bij de keel te grijpen. Wel weet het drama te ontroeren, vooral met intieme scènes. (Pauline Kleijer in De Volkskrant van 04/04/18)

- Mahamat Saleh Haroun is een bescheiden filmer. Verwacht in *Une saison en France* geen spektakel, uitbundige emoties of zwaar aangezet melodrama. In plaats daarvan observeert Haroun op terughoudende wijze hoe Abbass en Haroun stukje bij beetje ineenstorten door de mensonterende omstandigheden waarin ze moeten leven. (Patricia Smagge in Cinemagazine)

- De film is onnadrukkelijk van toon en bewust onspectaculair. Haroun biedt een tegenwicht aan de 'mensenstroom' uit de vluchtelingenfilm *Human Flow* van de Chinese kunstenaar Ai Weiwei, door twee onzichtbare individuen (en hun familie) een gezicht te geven. (Dana Linssen in nrc.nl van 03/04/18)

Film met een boodschap

- Veel meer dan Harouns eerdere werk is *Une saison en France* een film-met-een-boodschap. Soms laat de Tsjaadse regisseur zich dan ook verleiden tot ietwat uitleggerige dialogen. Maar de tedere, breekbare sfeer compenseert dat ruimschoots. Haroun geeft ons inzicht in het hoofd van een vluchteling. Een welgekomen reminder dat het om mensen met gevoelens gaat, en niet alleen om cijfers, budgetten en statistieken. (Lieven Trio in De Morgen van 30/04/18)

Persspiegel

- Dat heel wat vluchtelingen een levensgevaarlijk traject afleggen om tot in Europa te raken, weten we intussen. Maar vaak eindigt hun lijdensweg daar niet. In het sobere *Une saison en France* focust Mahamat-Saleh Haroun op de psychische pijn van een Afrikaanse asielzoeker in Frankrijk. (Lieven Trio in De Morgen van 30/04/18)

- Na *Une Homme qui Crie* en *Daratt* toont de in Tsjaad geboren regisseur Mahamat-Saleh Haroun zich opnieuw een geëngageerde filmmaker, die zowel oog heeft voor het grotere plaatje als voor de details. De onbestemdheid en onzekerheid van de vluchtelingen komen in bijna alle shots tot uitdrukking. Het is een lange aanloop die Haroun neemt om een menselijk verhaal te vertellen dat als een puzzelstukje in de Europese vluchtelingenproblematiek past, maar wanneer de laatste scène zich aandient betaalt die inspanning zich dubbel en dwars uit. (Frank Stol in Filmtotaal van 04/04/18)

- Zeer intense film, super actueel thema, zonder veel poeha verfilmd. (Filmfestival MOOOV)

- Een gevoelige en empathische film. (Tom Charity in Sight and Sound)

- *Une saison en France* is een klein, integer drama dat een ondraagbaar leed blootlegt. Want voor vele vluchtelingen is dit de orde van de dag. Enerzijds tekent het filmmaker Haroun dat hij zijn film zo bescheiden houdt, anderzijds had hij ook wel wat meer uit mogen pakken om zijn boodschap nóg meer impact mee te geven. (Patricia Smagge in Cinemazine)

- Diep doorvoeld asielzoekersdrama. (Dana Linssen in nrc.nl van 03/04/18)